

Sygn. akt VIII C 1053/18

WYROK (częściowy)

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G.

przeciwko J. G., S. H.

o zapłatę 10.000 zł

1. oddała powództwo w stosunku do pozwanego J. G.;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego J. G. kwotę 1.217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1053/18

UZASADNIENIE

W dniu 27 sierpnia 2014 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanym S. H. i J. G. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę solidarnie kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzi częściowej należności z tytułu umowy bankowej z dnia 2 marca 2007 roku zawartej przez pozwaną z (...) S.A. Pozwani nie wywiązali się z zaciągniętego zobowiązania, w następstwie czego umowa została wypowiedziana, a zadłużenie postawione w stan wymagalności z dniem 11 kwietnia 2012 roku.
(pozew w e.p.u. k. 3-5v)

W dniu 17 września 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości na skutek wniesienia sprzeciwu przez pozwanego J. G., reprezentowanego przez zawodowego pełnomocnika. W sprzeciwie pozwany podniósł zarzut przedawnienia, ponadto zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla

Łodzi-Widzewa w Łodzi. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 6, sprzeciw k. 10-11v, postanowienie k. 27v)**

W toku dalszego procesu pełnomocnicy stron podtrzymali stanowiska w sprawie. Pełnomocnik powoda uzupełniająco wyjaśnił, że pozwani zaciągnęli zobowiązanie we frankach szwajcarskich, którego następnie nie spłacili, w następstwie czego pismem z dnia 9 lutego 2012 roku umowa została wypowiedziana. Wskazał również, że już po wytoczeniu powództwa, w październiku i listopadzie 2014 roku J. G. wpłacił na poczet zadłużenia kwoty po 1.000 zł.

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2019 roku Sąd zawiesił postępowanie w sprawie w stosunku do pozwanego S. H., na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. **(pismo procesowe k. 65-68, k. 76-79, protokół rozprawy k. 127-128, k. 133-134, k. 168-169, postanowienie 165)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 marca 2007 roku pozwany J. G. zawarł z powodem umowę kredytu nr 736/206- (...) /2007, na mocy której bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 21.091,71 CHF. Przyznaną kwotę pozwany zobowiązał się spłacić wraz z prowizją (1.001,86 CHF) oraz odsetkami w 96 miesięcznych ratach. Wypłata kredytu następowała w walucie polskiej po przeliczeniu kwoty waluty kredytu według kursu kupna dewiz, zgodnie z aktualną tabelą kursów (...) S.A. obowiązującą w dniu wypłaty kredytu. Kredyt został oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, równej sumie stawki referencyjnej i stałej marży banku obowiązującej w dniu zawarcia umowy. Stawkę referencyjną stanowiła zmienna stopa procentowa odpowiadająca stopie procentowej LIBOR 3M, wynoszącej na dzień zawarcia umowy 9,0233% w stosunku rocznym. Niespłacona w terminie rata kredytu stawała się następnego dnia po upływie terminu zadłużeniem przeterminowanym, od którego bank był uprawniony naliczać odsetki karne. Bank mógł wypowiedzieć umowę m.in. w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni. Zabezpieczenie spłaty kredytu stanowiło m.in. poręczenie udzielone przez pozwanego S. H.. **(umowa k. 41-46, harmonogram k. 101-102, okoliczności bezsporne)**

Pismem z dnia 9 lutego 2012 roku bank wezwał pozwanego J. G. do spłaty w terminie 7 dni zadłużenia w wysokości 1.855,51 CHF. Jednocześnie poinformował, że w przypadku niedokonania spłaty w określonym terminie, wypowiada umowę kredytu w zakresie warunków spłaty, stawiając całość zadłużenia – 9.996,62 CHF – w stan wymagalności. Do akt sprawy nie został złożony dowód nadania oraz doręczenia przedmiotowego pisma. **(oświadczenie o wypowiedzeniu k. 99, okoliczności bezsporne)**

W dniu 4 czerwca 2012 roku pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko J. G. bankowy tytuł egzekucyjny, w którym łączne zadłużenie pozwanego określił na kwotę 10.503,77 CHF, zaś jego równowartość na kwotę 39.590,81 zł. **(bankowy tytuł egzekucyjny k. 95, postanowienie k. 96-97, okoliczności bezsporne)**

W dniu 4 lipca 2014 roku (...) S.A. zawarł z powodem umowę o przelew wierzytelności, m.in. wobec dłużnika J. G.. W dniu 7 sierpnia 2014 roku do umowy, o której mowa wyżej, został sporządzony aneks, w którym ustalono m.in. ostateczną cenę za pakiet wierzytelności. **(umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami i aneksem k. 81-94, okoliczności bezsporne)**

Pozwany J. G. do dnia wyrokowania nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z umowy kredytu zawartej przez pozwanego J. G. z (...) S.A., która – zgodnie z twierdzeniami powoda – została wypowiedziana przez bank, wobec nieterminowej spłaty

zobowiązania. Powód nie wykazał jednak (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), iż oświadczenie o wypowiedzeniu zostało w ogóle przesłane dłużnikowi (w aktach sprawy brak jest zarówno dowodu nadania, jak i doręczenia pisma z dnia 9 lutego 2012 roku – k. 99). W ocenie Sądu, nawet gdyby hipotetycznie założyć, że pismo to zostało przesłane pozwanemu J. G. i tak nie mogłoby odnieść skutku w postaci rozwiązania umowy kredytu. Nie powielając poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że przedmiotowe pismo stanowiło zarówno wezwanie do zapłaty, jak i oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Zgodnie zaś z wyrażonym w judykaturze poglądem (por. m.in. wyrok SA w Białymstoku z dnia 14 grudnia 2018 roku, I ACa 496/18, L.), który Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela, połączenie w jednym piśmie wezwania do zapłaty i jednocześnie – na wypadek braku spłaty zadłużenia – oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, czyni wypowiedzenie niejednoznacznym, wobec czego nie może być one uznane za skuteczne. W konsekwencji należało uznać, że powód nie udowodnił, iż umowa bankowa została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela, wobec czego brak było podstaw do badania, czy powodowi przysługuje jakakolwiek wierzytelność, która w chwili wyrokowania byłaby wymagalna, bowiem oparcie odpowiedzialności umownej pozwanego o wypowiedzenie umowy wyznaczyło granice podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia, którym to wskazaniem Sąd jest związany (por. wyrok SO w Łodzi z dnia 13 maja 2019 roku, III Ca 2086/18, portal orzeczeń; wyrok SO w Łodzi z dnia 2 października 2018 roku, III Ca 1475/18, LEX; cyt. wyrok SN z dnia 8 września 2016 roku). Zasądzenie sumy pieniężnej mieszczącej się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej stanowi bowiem orzeczenie ponad żądanie (wyrok SN z dnia 29 listopada 1949 roku, Wa.C. 165/49). Wobec powyższego wniosku jedynie na marginesie zauważenia wymaga, że dochodzone roszczenie w ogóle nie zostało udowodnione i w świetle złożonych do akt dokumentów, nie poddaje się jakiegokolwiek weryfikacji.

Mając powyższe na względzie, Sąd wydając wyrok częściowy oddalił powództwo w stosunku do pozwanego J. G..

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego w przedmiotowej sprawie złożyły się: 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1.200 zł kosztów zastępstwa procesowego.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.